

paa samme Maade, saaledes at naar der var flere Forslag stillede, og det Forslag blev forkastet, som nogle Medlemmer helst vilde have, og som de havde stemt for, men som de ikke havde kunnet faae Majoritet for, vilde de slutte sig til det følgende Forslag, det, der laa det første nærmest, og derved tilvejebringe en Majoritet. Jeg er fuldstændig overbevist om, at der ikke herfra i nogetomhelst Tilfælde skulde vise sig nogen Vanskelighed ved mit Forslag. Vilde man sige, at de, der have faaet deres Forslag forkastet, ikke vilde stemme for det næste Forslag, saa maatte man jo gaae ud fra, at det er høist uforstandige Mænd, der sidde i Borgerrepræsentationen; thi naar de maae erkjende, at det er nødvendigt, at der tages en positiv Beslutning, saa vilde de ogsaa indsee Nødvendigheden af at stemme for et andet Forslag, og da for det næste for dem liggende Forslag, naar det første ikke er blevet vedtaget. Tillige vil der her ikke skee Andet, end hvad der ligefrem maa være steet under den nuværende Afstemningsmaade, idet f. Ex., naar der ligger 3 eller 4 Forslag for i en Forsamling, og enhver af Grupperne holder saa fast paa sit Forslag, at de ikke paa nogen Maade vilde stemme for noget andet, vil man ogsaa staae ligeoverfor det samme Tilfælde som her, at samtlige Forslag da vilde blive forkastede. Jeg kan derfor ikke i nogenomhelst Maade erkjende, at naar et saadant Tilfælde skulde indtræde, hvor det var absolut nødvendigt, at en positiv Beslutning blev tagen, der da skulde kunne siges at være nogen Betænkelse ved det af mig Foreslaaede. Men hvis denne Betænkelse virkelig er tilstede hos den ærede Ordfører, saa maatte han selv have modsat sig denne Afstemningsmaade i Amdraadene og i Sogneforstanderskaberne, thi der vil det ligesaa sikkert træffe, at der kan være Spørgsmaal, hvorefter Stemmerne staae lige; men naar han der ikke har haft nogen Betænkelse, saa seer jeg ikke, hvorfor han kan have den her paa dette Sted.

Jeg skal ikke udtale Forhandlingerne ved at omtale, hvad der iøvrigt er sagt her; de personlige Bemærkninger, der ere fremsorte imod mig, anseer jeg det for under min Værdighed at svare paa. Det er en Me-

gel, jeg altid har fulgt i mit politiske Liv, gjerne at tage alle de Fremskridt, jeg kan faae, naar jeg blot ved saaledes at vilde have det hele ikke derved risquerer, at jeg Intet faaer. Der er en Fortælling, som altid, naar et saadant Valg har ligget for mig, er runden mig ihu, og det er den om Hunden, som med et Stykke Kjøb i Munden gif over en smal Bro over et Vand, og da den saae sit Billede i det blanke Vand, troede, at det var en anden Hund med et lignende Stykke Kjøb; den vilde da gribe dette Stykke Kjøb, men tabte sit eget, som blev bort, og Hunden fik saaledes slet Intet, fordi den vilde have Alt. Saaledes gaaer det ogsaa tit og mangen Gang i det politiske Liv, og det forekommer mig, at det ikke er afveien ved denne Leilighed at bringe enkelte ærede Medlemmer denne Historie i Erindring. Der er her Spørgsmaal om at give Communalbestyrelserne en bethdeligt større Myndighed end den, de hidtil have haft. Nu kunde jeg forstaae, om man sagde: Denne større Myndighed tør vi ikke betroe de nuværende Borgerrepræsentationer; naar vi ikke kunne faae Borgerrepræsentationerne sammensatte paa en anden Maade, saaledes at vi faae Borgermesteren ud, vilde vi foretrække, at de beholde den mindre Myndighed, som de hidtil have haft. Men tør man ikke sige dette, maa man tvertimod sige, hvad jeg troer, at man er nødtvungen til at sige: Borgerrepræsentationerne, hvem der her gives stor Myndighed, ere valgte saaledes, at man fuldkommen roligt kan lægge denne Myndighed i deres Hænder, saa siger jeg, at det er et fuldstændigt Misgreb, naar man for dette Spørgsmaals Skyld, om Borgermesteren skal være født Formand i Borgerrepræsentationen eller ikke, vil udsætte sig for, at dette store Fremskridt, som her ligger for, ikke bliver gjort. Naar den ærede Taler har sagt, at efter Indenrigsministerens Indringer igaar syntes han ikke, at jeg kunde have Grund til at tvivle om, at der fra Regjerings Side vilde blive reist Modstand imod dette Punkt, saa maa jeg erklære, at jeg har opfattet Ministerens Ord ganske anderledes. Den høitærede Minister udtalte, at han allerede ved første Behandling havde erklæret sig villig til at gaae ind paa, at Borgermesteren blev